

*They say the road to hell is paved with good intentions
Why did they never mention, what's real and in between?
(Five Finger Death Punch, Living The Dream)*

Prolog

Dă-mi voie să-ți spun un adevăr: niciun om normal de pe planeta asta nu face ceea ce fac eu acum. Până la urmă, care ar fi motivul pentru care ai începe, așa *random*¹, să te gândești tot mai des la Moarte, la modul în care vei trece în neființă, dacă îi va păsa cuiva? Tocmai ai primit promovarea aia la muncă pentru care ai lucrat ca un măgar ani de zile. Tocmai s-a născut fiica ta neplanificată, dar pe care o iubești incredibil de mult, fiindcă e soarele ochilor tăi. Tocmai a decis universul să primești un email în care profu' de mate te-a trecut clasa, chiar dacă ești cea mai mare pramatie pe care a întâlnit-o în toată cariera lui pedagogică. *You're at the top, so why bother? Well, YOU're at the top. Not me.*²

Mă gândesc la Moarte și la ce voi simți în ultimele clipe. Mă voi bucura că am scăpat și, cu ultimele puteri,

---

¹ aleatoriu (en.)

² Aici, cu sens de „Ai reușit, ce-ți mai pasă? Ei bine, TU ai reușit, nu eu.” (en.)

voi arăta degetul mijlociu lumii și-mi voi da duhul? Sau voi zbiera în fața Morții, implorând diavolul să mă cruțe în timp ce aerul noptatic îmi va biciui fața, iar luminile albastre și roșii vor înceta să mai pâlpâie și să-mi alimenteze speranța? Voi mai avea puterea să mă urc pe clădirea aia dacă aș ști ce e dincolo? Mi-aș schimba perspectiva asupra vieții? Aș mai zbiera?

În niciun caz n-aș fi capabilă să apar voluntar la înmormântarea propriei persoane. N-aș putea să-mi privesc familia sau prietenii, pentru că n-ar fi nimeni. Doar eu și cu mine într-un coșciug ieftin în care, în timp, voi putrezi. Mă voi topi la soare și va rămâne doar cornetul, cel care va susține lichidul ce a fost, odinioară, o delicioasă înghețată fără aromă. Nimic n-ar mai conta. În cadrul ciclului vieții, totul se transformă. Omizile în fluturi, apa în gheață, iar animalele în schelete. Nimic nu rămâne neabandonat, nedezvoltat, nepedepsit.

Detest Moartea. N-ar trebui să aibă niciun drept asupra nimănui. Are puteri pe care un tâmpit i le-a atribuit la impuls, într-un moment de neatenție. Aș vrea să cred că ea nu există, că e la fel de falsă ca o poză băgată în Photoshop, dar n-am cum. N-am cum să admit că ceva nu e real în momentul în care devin nostalgică din cauza ei. La fel cum Regina Gheții știe doar să intoxice sufletele copiilor cu cioburile ei veninoase, la fel și Moartea știe doar să aducă nori de furtună peste lume, să creeze haos, durere, suferință.

Zilele în care stăteam în pat și vizualizam chipurile persoanelor din viața mea s-au reîntors mult mai puternic și mai devreme decât am anticipat. Saturația mea n-a ajuns la limitele potențialului ei, de aceea vreau mai mult. Vreau ca toți să-mi mulțumească, să-mi spună cât de mult se bucură

de tot ceea ce li se întâmplă, să strige, să mă înjure, iar eu să am toată puterea asupra lor și să zâmbesc. Să fie ca niște gândaci de bucătărie, iar eu să fiu deratizatorul, să ne drogăm cu gaz până când lumea arată ca o bulă de săpun, care poate fi atinsă, poate fi spartă, poate fi salvată. O bulă de săpun fără Moarte. O lume perfectă.

Moartea are un secret: nu ne poate atinge. Ea trece direct prin noi și ne sugerează existența, făcându-ne să uităm cine suntem. Ne umple de furie pe care, la alegerea noastră, o păstrăm sau vomităm. Noi singuri decidem dacă bântuim planeta sau acceptăm situația și dăm mâna cu diavolul. Nimeni nu știe dacă viața e un întreg joc de noroc cu mese întinse, verzi și bărbați în costume gri și țigări negre sau e doar o simplă gură de Fanta dintr-un pahar care conține puțin MDMA³ adăugat de un bun samaritean.

Dar până la urmă nu-i același lucru? Huh, n-am idee. Sunt drogată de-mi sar mințile. Poate imediat încep să-l citez pe Poe. Hei, tu mă mai auzi? Tot stai acolo de câteva minute bune și nu spui nimic. Știi că e vina ta că ești aici, nu? Nu te-a obligat nimeni, tu ai ales. Tu m-ai urmărit și ai reținut locația. Ridică-te, nu te mai preface. Și-așa o să intru în belea și va trebui să strâng după tine. Mai bine mi-ai mulțumi și ai băga capul la cutie. Chiar dacă tu mi-ai dat *click*-ul ăla de care aveam atâta nevoie, tu ești cel care ar trebui să-mi mulțumești, să-ți ceri scuze. Pentru că, din cauza suricatelor ca tine, sunt o simplă bucată de ADN, rătăcită prin pădurile orașului. Practic, un nimeni care n-are absolut nicio șansă la reușită, care nu va învăța sticla *for fun*⁴, ci o va face din necesitatea și din disperarea de a găsi

---

³ 3,4-Metilendioxi-metamfetamină (drog psihoactiv, cunoscut și ca ecstasy)

⁴ pentru distracție (en.)

un drum, o centură pe care să se plimbe fără ca să fie claxonată de niște camionagii labagii cu șepci galbene întoarse.

Însă nu-i nicio problemă. Pentru că drumul ăla îl voi găsi, ok? Cu sau fără tine. Nici n-am nevoie de multe. N-am nevoie de silicoane, de haine strâmte, de virginitate, de prezervative sau de lucruri materiale. Nu, nu, nu, nici vorbă. Poate ți se pare amuzant, poate vei râde și atunci îmi vei mulțumi. Pentru că vei ști că n-am nevoie decât de un singur lucru. N-am nevoie decât de următorul ceas care să sune la ora exactă la care se va reumple paharul.

Da, într-adevăr. N-am nevoie decât de următorul *click*.

B

„Lasă-l în sicriu, că și-așa-i mort de ceva vreme”. Trecutul. La el mă refer. Un concept atât de abstract și totuși atât de prezent în viața de zi cu zi. Un concept asupra căruia toată lumea se reîntoarce mai devreme sau mai târziu. Toată lumea, mai puțin eu. Până la urmă, de ce aș face asta? E ca și cum aș pune gura pe un pahar cu bere după ce l-am lăsat în soare trei ceasuri. Groaznic, fără gust, cu o tentă uscată de nisip fin. Dar mai presus de toate cald. Cald și prezent în vene. De care nu mai poți scăpa. Chiar aș vrea să simt asta? Exact, nu. Drept urmare de ce să răscolesc scheletele din debara? Nu-i ca și când aș avea ceva memorabil de spus, pentru că n-am. Doar la ce se poate aștepta lumea de la un mucos care și-a trăit copilăria în secolul douăzeci și unu: îmbrâncelile zilnice dintre colegi, genunchii juliți și înghețata pe băț în formă de panda, la un leu. Tonomatele cu gume de mestecat colorate, care-ți dădeau zece carii numai dacă priveai în direcția lor, împreună cu blugii rupți în fund, erau în vogă. Iar dacă reușeam să trec de gardiana școlii (femeia-bărbat îi ziceam și pe bună dreptate) fără să-mi tragă o scatoalcă peste ceafă, înseamnă că arătam decent în uniforma-mi obligatorie.

Trecutul e echivalentul respectului, iar asta pe motiv că pe atunci era prezent. Mut, dar existent. Respectul era prezent în trecut. Acum? Inexistent precum toate legile din țară. S-a spulberat odată cu revoluția și reînvierea pentru a mia oară a lui Iliescu, odată cu apariția rețelelor de

socializare și a Tik-Tok-ului. Respectul elev-profesor a devenit o mizerie, iar oamenii nu mai interacționează unii cu ceilalți. Suntem niște sclavi lăsați la mila unor ecrane și a guvernului. Dacă iisus s-ar reîntoarce pe pământ, și-ar face cruce. Ultimul căcat de pe lume...

– N-ai voie să scrii așa ceva într-o compunere!

Ochii nu mi se dezlăpesc de la tastatură. Pagina Word oferă o reflexie contorsionată a propriei mele persoane. O oglindă diformă. Chiar ar fi o idee bună să mă pieptăn mai des. Poate așa nu va mai părea că am un culcuș de veverițe în cap. Tactica mâna-trecută-prin-păr-și-lasă-că-nu-observă-nimeni începe să dea rateuri.

Muzica se oprește instant, la fel și strigătul de disperare a lui Ivan Moody. Cu cea mai mare durere de inimă pun pe pauză. *I love his voice, but I can't risk it.*⁵ În cadrul ușii, capul castaniu al băiatului îmi inundă spațiul personal. Dacă sifonarul ăsta mic aude și o singură înjurătură venind din direcția camerei mele, am belit-o.

– N-ai pe cine săcâi, Alex? Du-te caută-mă prin grădină. Am treabă.

Podeaua de lemn scârțâie jalnic. Opt ani are copilul ăsta și tot nu pricepe ce înseamnă „a fi ocupat” și „a avea spațiu personal”. Nu-i suficient de mare ca să știe chestiile astea *already*⁶? Regulile între frați ar trebui învățate înainte de a scrie și citi. Mda, la fel cum afirmă și Lilly Singh faptul că votul obișnuia să fie doar între guvern și un bărbat alb.⁷ Lucrurile se schimbă.

Încerc să mă concentrez asupra tastaturii. Nicio șansă.

---

⁵ Îmi place vocea lui, dar nu pot să risc. (en.)

⁶ cu sens de „deja” (en.)

⁷ referire la *A Therapy Session For Homophobic People*, de Lilly Singh

Micul diavol se apropie atât de mult, încât îi simt respirația caldă pe ceafă. Ignoră-l, ignoră-l. Poate așa se cară. *Yeah*, nici poveste. Stă lângă mine, dar nu-mi dau seama ce face. Asta până când îi aud vocea.

Vorbește subțire, încetșor, în surdină. Dacă aș începe să tastez, nici nu mi-aș da seama de prezența lui. Citește peste umărul meu. N-am șanse să-i zic să plece sau să-l opresc. Aș risca să aibă o criză și numai de predica Paulei n-am chef la ora asta. E prea târziu și sunt mult prea lucidă. Ca să port o discuție cu ea ar trebui să am la bord minim o ladă întreagă de bere.

Spătarul scaunului roșu de la birou scârțâie în momentul în care mă las pe el. Singura pată de culoare în încăperea albăstruie întunecată pe care o numesc camera mea. O voiam neagră. La un moment dat îmi cumpărasem vopsea și plănuiam să devin zugrav pentru o zi. Însă Vlad ar fi făcut infarct dacă mi-aș fi dus planul la bun sfârșit. Ce să mai zic de Paula? M-ar fi aruncat în stradă cu un șut în cur și un bilet de tren spre du-te-n pizda mă-tii. Asta a crezut Alex. De-asta m-a pârât în secunda în care m-a văzut cu cutia aia de lavabilă în mână.

Ceasul de pe perete în formă de pisică neagră ticăie leneș, în ritm cu depănarea amintirilor mele. Nici el n-are prea mult chef de viață. Pare o corvoadă să țină evidența timpului, chiar dacă asta e menirea lui. În aceeași situație mă aflu și eu.

N-am nervi de niciun eseu la nicio română. Trăiesc foarte bine și fără el. Și-așa e absolut inutil. Peste câteva ore voi uita de existența lui, iar el de a mea. Și dacă stau să mă gândesc că am decis să părăsesc Craniile Sfărâmate pentru el, o să mă dau cu capul de birou până o să sângerez. În loc să stau să fac porcăria asta, aș putea fi

afară cu o sticlă de vin rece în mână. Ce tâmpenie.

Aparent Alex a terminat runda lui de citit în plus pe seara asta, pentru că se întoarce înspre mine și strâmbă din nas. Am înțeles. Ceea ce nu înțeleg e cum naiba a reușit să citească ultimele cinci cuvinte din pragul ușii. Ochelarii lui au o rază vizuală chiar atât de mare?

– E prost, trage concluzia expertul în eseuri.

Un „bine că ești tu deștept” mi se formează pe vârful limbii, mai-mai să iasă la suprafață. Imaginea blondei, luând lingura de lemn din sertarul înflorat al bucătăriei, mă oprește din a da glas vreunei replici inteligente. *Not today*⁸, Paula, *not today*.

– Bravo, Einstein, felicitări!

Mă așteptam să fie satisfăcut și să-și ia tălpașita, dar aparent are alte planuri. Chiar vrea să mă scoată din minți? Nu-i o idee bună. Azi chiar nu-i o idee bună. Nivelul alcoolului din sânge mi-e extraordinar de scăzut. Aș avea nevoie doar de câteva cuvinte zise la plesneală și cineva și-ar dona involuntar dinții. Și suntem doar noi doi în cameră.

– Nu poți vorbi așa de urât în compuneri, insistă în continuare.

– *Yes, I can*⁹.

– Domnișoara Lorena spune că trebuie să folosim un limbaj *adecnat* atunci când scriem.

Pot vizualiza graffiti-ul proaspăt făcut pe poarta școlii în dimineața aia de întâi aprilie. „Tanti Lorena mănâncă rahat”, scria caligrafic cu litere de un galben-verzui fosforescent, asemănător cu cel al cariocilor cu care

---

⁸ Nu azi (en.)

⁹ Ba da, pot (en.)

subliniezi cuvinte-cheie pe un manual ca să știi de unde să copiezi la teste. Vremuri bune, ce naiba! Hyde a trebuit să-și arunce hainele la gunoiul din spate. De asemenea, Hyde a trebuit să dea o fugă până acasă ca să-și ia haine noi și să-și ascundă tuburile. Hyde n-a fost niciodată normal la cap. Însă nici Lorena.

Lorena Carmen mi-a fost învățătoare când eram de aceeași vârstă cu Alex. Îi plăcea șpaga femeii. N-o condamn. La ce salarii mizere sunt în țara asta, e minune să dai peste un prof care nu ia mită. *Vești bune* era numele de cod pe care îl folosea. Mergeam să-i aducem niște *vești bune*. Cât de inocent suna. Niciunui adult responsabil nu i-ar fi trecut prin cap faptul că *veștile bune* erau, de fapt, niște plicuri albe cu mai multe bancnote verzi înăuntru. Mai mulți Caragiale strânsi laolaltă pentru a rememora succesul pieselor de teatru, scrise de-al lungul anilor.

Parcă și acum o văd cum se apropie de banca mea și se sprijină cu palmele de lemnul dur, ușor zgâriat de penițele stilourilor noastre. Zâmbetul acela radios, ascuns de vreo douăzeci de straturi de ruj mov, mi-a provocat dintotdeauna o senzație de greață. Genele lungi, false, îi stăteau oribil, dar trebuia să se asigure că le vedeai. De-asta clipea frenetic, trei mii de bătăi pe secundă. Practic erai obligat să le vezi.

Avea ochii albaștri în ziua aia memorabilă. Femeia, pe lângă *veștile bune*, avea o pasiune teribilă pentru lentilele de contact. „Îmi place să cred că sunt o persoană diferită în fiecare zi”, ne spunea mereu. O cred, chiar o cred. E printre singurele afirmații care au părăsit cavitatea bucală a acestei muieri de a căror credibilitate nu m-am îndoit nici măcar puțin. Dacă ar avea personalități multiple nu aș fi surprinsă. Femeia era precum vremea: *unpredictable, but not in a*

*good way*¹⁰. De mică mă uitam la ea cu o scârbă mută. Aceeași scârbă cu care privesc bărbații de vârstă mijlocie îmbrăcați colorat, machiați strident, care afișează același zâmbet tâmp pe față în momentul în care invită copiii să li se alăture în ring. Exact la fel era și fosta mea învățătoare. Doar un clovn disperat pentru acceptare și atenție în mijlocul unui cort înecat în gunoaie și mizerii numit sistem educațional.

– Scumpete, n-am mai primit de mult timp o *veste bună* de la tine.

Scumpete. Așa ne zicea mie și celorlalți ratați, care aduceam mai rar sau chiar deloc plicuri. Atunci când ne lua cu *scumpete*, știam că am belit pula. Asta urma să se vadă mai încolo când ne aducea ceva teste corectate. Corectate de-a-n pulea, normal, numai ca să ne știe în căcat.

– Îmi pare rău, domnișoară.

Mhm, era genul ăla de femeie căreia, în ciuda faptului că era de o mie de ori divorțată, trebuia să i te adresezi cu *domnișoară*, altfel amenința că te aruncă de la geam.

Ofta și mă privea lung, urmând ca mai apoi să se uite înspre o zonă abstractă, spre exemplu, geamul. De parcă ar fi avut impresia că așa ceva mi-ar fi făcut, brusc și dintr-odată, buzunarele pline cu bani. Da' cum să nu. Amu' ni.

– S-ar putea să nu fie *vești bune* în viitorul apropiat. Testul acela la matematică nu părea să te intereseze foarte mult. Păcat. Până la urmă, noi trebuie să luăm atitudine pentru a primi tot ce este mai bun de la viață. N-am dreptate, scumpete?

Ce „noi”? Unde „noi”? Tu, cu tine, persoana ta și conștiința ta? Mă abțineam să nu-i arunc un „ia, mai du-te

---

¹⁰ imprezibilă, dar nu în sensul bun (en.)

tu dracului”, dar știam că nu mă va ajuta cu absolut nimic, ba din contră, doar va înrăutăți lucrurile. Mai ales acasă. Așa că bânguiam un „da, domnișoară”, lăsam instinctiv capul în jos și așteptam să aud bine-cunoscutul târșăit al papucilor ei de casă în contact cu podeaua. Și da, femeia mergea la școală în papucii ei de casă cu moace de iepurași. Noi îi numeam Iepurașii Morții. Șușoteam între noi în momentul în care îi auzeam pe hol. Pentru niște mucoși de primară, ăsta era sunetul Morții.

Le era frică de ea. De ce „le”? Fiindcă doar colegilor mei. Personal, prezența individei mă lăsa complet rece. Mă durea în cur de existența ei. Alt sclav într-o mare de sclavi. Iar pentru gândirea mea, pentru faptul că n-o pupam în fund la fel ca și restul proștilor din clasă, avea pică pe mine.

În aceleași circumstanțe se află și Alex. Deși n-a avut parte de experiența *veștilor bune*, Iepurașii Morții încă se aud pe hol și pentru generația lui. Pe Alex, însă, nu-l deranjează. El o ascultă cu sfințenie și nu i-ar ieși niciodată din cuvânt. *Another reason why he's a doormat for his other classmates, his so-called „friends”*.¹¹ E tocilar, iar asta doar din vina lui.

Acum stă aici și îmi predică despre cuvinte și limbaj licențios. Am scăpat de tanti Lorena ca să dau nas în nas cu a doua ei voce. *Great!*¹²

– Nu-mi pasă. Scriu cum vreau și aia e. Acum lasă-mă.

Degetele își reiau pozițiile de mai-nainte, lovind tastatura cu repeziciune. Nici n-am idee ce scriu. La fel cum elevii de a XII-a, la simulare, simulează că dau

---

¹¹ Un alt motiv pentru care (el) e preșul din fața ușii pentru colegii lui de clasă, așa-zii „prieteni.” (en.)

¹² Minunat! (en.)

examen și că știu ceva, la fel și eu simulez că aș avea idee ce să scriu. Fac tot ce-mi stă în putință să-l conving pe Alex să părăsească încăperea. Nu vreau să remarc Camel-ul pe care l-am lăsat neintenționat și atât de convenabil pe canapea. Uneori n-am idee ce am în cap și unde îmi stă mintea. Nu eram amețită când am ajuns acasă. Nici măcar nu m-am sinchisit să-mi arunc blugii peste el. *Oh, well*¹³.

„Comportament neadecvat, *scumpete!* Va trebui să-ți scad nota la purtare și să am o discuție cu părinții tăi!”

– Și vezi că se zice *adecvat*, nu *adecnat*. În puii mei, ai FB pe linie! Arată și tu că ai ceva în capul ăla, la naiba!

E prea târziu ca s-o mai dreg. M-a luat din nou gura pe dinainte, iar acum se duce tot dracu'. Ca și când aș fi tăiat prost un tort de nuntă, iar glazura roz s-ar fi împrăștiat pe masă, pe fața de masă albă, pe invitați. Și pe rochia miresei.

Expresia lui Alex se contorsionează într-un rânjet mult prea cunoscut mie. Oh, nu... Nu durează mult și strigătul pițigăiat al sifonarului îmi sparge timpanele:

– Mamaaaaa! Bia a zis un cuvânt urâââât!

– *You mother...!*

Dau să-l înșfac de tricou, însă m-am mișcat mult prea încet. Deja a zbughit-o, tropăind pe scările de lemn, care gem de durere. Nu m-ar mira ca într-o bună zi să se rupă. Alex mereu sare pe ele de zici că îl urmărește o hoardă de vampiri însetați.

Ecoul vocii lui se aude pe hol, apoi în bucătărie, baie, în living-ul suricaților de vizavi. Tâmpilele mele vor avea de suferit. Și-au și început odele de agonie cu un ritm

---

¹³ Cu sensul de „în fine...” (en.)

puternic, asurzitor și constant. O adevărată serenadă de tobe are loc în exclusivitate, doamnelor și domnilor.

Ciulesc urechile în așteptare. Timpul se scurge, alarma se oprește. Butonul de la cronometru este apăsat. Spectatorii așteaptă cu sufletul la gură. Zgomotul apei de la robinet se oprește.

Căcat.

B

Următoarele minute din viața mea de adolescentă sunt umplute de sunete. De la pleonasmul zbierat al Paulei „să cobor jos din vizuina de bursuc”, până la scaunul care se izbește de birou și târșăitul tenișilor mei Vans pe podea, toate acestea accentuate de treptele de lemn ale durerii. Sunete acceptabile pentru urechile mele. Ceea ce urmează, însă, știu că nu va fi.

Sprijinită de peretele despărțitor dintre hol și bucătărie, cu mâinile adânc îndesate în buzunare, stau și aștept ca femeia mică și blondă din fața mea să mai ia o pauză și să tacă din gură. Și numai asta nu face. În schimb, o tot dă înainte:

– Cum poți spune așa ceva? În casa asta noi nu vorbim cu „naiba” și „căcat”! Ne faci de rușine! Te-ai gândit și la fratele tău? Cum de ți-a trecut prin cap să-mi expui scumpul băiețel (lovit de soartă) să asiste la... la... la... la...

La... la... la mă-ta-n pizdă! Când se chinuie să-și găsească cuvintele, îmi amintește de modul în care se bâlbâia Alex; o perioadă la care nu m-aș mai întoarce vreodată.

– ... la o asemenea blasfemie? scuipe într-un sfârșit

cuvântul.

– Aia nu-i în biblie?

– Ți-e cald cu dinții în gură, domnișoară?!

Fac greșeala de a-mi da ochii peste cap, greșeală care doar pune și mai multe paie pe focul discuției. Mă rog, mult spus „discuție”. Mai degrabă un monolog inutil, pe care și-așa nu-l ascult. Muzica îmi răsună în timpane de minute bune. Fără să fiu observată, mi-am activat comanda vocală, astfel putând să-mi schimb piesele din când în când. Șoptesc *next* în momentul în care vreau să ascult o piesă nouă. Nu contează că par ultima sărită de pe fix vorbind singură. Doar și Pula, ups, Paula, prezentă *over here*¹⁴, face exact același lucru și nimeni nu-i zice nimic.

– Mă urmărești?!

Next.

– Mhm.

N-am habar ce tot îndrugă acolo. Ceva despre cum frate-mio cel cu urechi de virgin e preferatul familiei, da, da, da, știm asta deja, treci peste. Continuă, însă, discuția (monologul) și începe să gesticuleze din ce în ce mai des. Stropeste cu apă în jur, udând pereții albi. Vasele rămân parțial spălate în chiuvetă. La naiba! În curând o să observe sertarul și își va aminti. *Still*, până va pune lucrurile cap la cap, eu voi fi demult plecată și încuiată la mine în cameră. Deși îl detest, s-ar putea ca Alex să mă scape de data asta. Paula n-a îndrăznit să mă bată de față cu cineva. O urâsc, dar mai tare urâsc lingura aia stupidă.

Femeia se agită prin bucătărie mai ceva ca titirezii din lemn pe care îi primeam de Crăciun de la bunica. Asta înainte să devină alcoolică. Acum îmi pasează pe sub masa

---

¹⁴ aici (en.)

de cină câte o doză de Timișoreana. O iau fără să comentez. Singura persoană din familia asta de nebuni care chiar mă înțelege. De-asta Paula regretă că locuiește atât de aproape de noi.

Văd că în sfârșit capitulează. Se freacă la ochi. Șorțul ud împodobit cu flori galbene (narcise probabil) e șifonat în ultimul hal. S-a epuizat, săraca. N-o compătimesc prea tare. Îmi pare rău, dar e vina ta că ai vrut atâția copii. Asta dacă Alex n-a fost și el doar o gaură în prezervativ.

– Cere-ți iertare de la fratele tău!

Alex are zâmbetul ăla întipărit pe față. Îmi vine să arunc cu apă sfințită pe el. Sifonarul naibii! De o exorcizare mică și de niște casteli, de-asta are nevoie, nu de scuze. Discuția n-a durat mai mult de cinci minute. *Whiskey In A Jar* încă nu-i gata.

– Scuze, mormăi printre dinți.

Groaznic. Cum rânjește așa la mine, pfoai, iisuse, ți-ne-mă că-i sucesc gâtul! Paula, *on the other hand*¹⁵, pare satisfăcută, chiar dacă știe adevărul. Scuzele astea n-au însemnătate. Sunt ca și pupatul moaștelor în pandemie. Degeaba, apă de ploaie.

– Bun, acum îmbrățișați-vă!

Așa-i rutina: ceartă, pârât, și mai multă ceartă, morală, scuze și *hug at the end. Then repeat*¹⁶. Mă supun, aplecându-mă pentru a-mi lua în brațe fratele care-i jumătate cât mine. Vlad tot spune că va crește la un moment dat. La fel a zis și despre mine că mă voi opri la 1.70. Dar, hei, am aproape 18 ani și peste 1.80. Vlad sigur e un om care știe ce spune.

– Pot să plec? întreb, căscând după ce momentul „fra-

---

¹⁵ pe de altă parte (en.)

¹⁶ îmbrățișare la final. Apoi, de la capăt. (en.)

te-soră” se evaporă miraculos. Am treabă.

– Tot nu ai terminat eseul?

– Nu.

Next.

Oftează; atâta poate. Să ofteze și să se frece în păr dimineața când Vlad o întreabă dacă vrea un ou fiert sau două.

– Mâncăm înainte.

*Wonderful*¹⁷. Acum trebuie să pun masa.

– Ah, da, am uitat. Pune o farfurie în plus. Vine bunica pe la noi.

Poate cu o doză de bere. Uite o veste bună! Cred că nu am reușit să-mi ascund foarte bine rânjetul, pentru că Paula continuă:

– Am avertizat-o. Dacă îți mai aduce și o singură dată alcool, nu îi mai permit să ne viziteze.

– Ești groaznică.

– Oh, scumpa mea, știu. Nu e nevoie să-mi amintești.

Cât timp Paula se reîntoarce cu un zâmbet asupra farfuriilor din chiuvetă, deschid larg sertarele. Apuc cu o singură mână cele cinci farfurii de care avem nevoie. Cum aș putea uita de „dacă le spargi, le plătești”? Mersi că mi-ai amintit. Sertarul se închide cu zgomot. În timp ce așez farfuriile, mă gândesc la bunica. Știu că va avea un as în mânecă pentru toată faza cu berea. Doar vorbim despre Victoria aici. Și chiar dacă radarul Paulei se dovedește a fi prea eficient pentru un fost câine de vânătoare, tot sunt fericită să o văd. Mereu m-am înțeles bine cu ea. De la prima gură de alcool împreună. Băutura se spune că dezbină oamenii. Ei bine, pe bunică-mea și pe mine ne-a

---

¹⁷ Minunat (en.)

unit.

Țârâitul soneriei de la intrare îmi sparge șirul gândurilor.

– *I got this*¹⁸, anunț pe oricine ar interesa.

Cu pași mari mă apropii de ușă, mă uit pe vizor și zâmbesc instant. Descui larg ușa. În prag, o bătrânică de nu mai mult de 1.60 se uită în sus la mine. Bunica a fost de când o știu o nonconformistă, cu părul vopsit roșu-neon, țipător (ca să se asigure că nu-i călcată de vreo mașină noaptea) și cu brațele pline de tatuaje multicolore. Ca să nu mai vorbim despre piercing-ul din sprânceană și îmbrăcămintea de zici că acum a venit de la un bar de motocicliști. Ceea ce exact așa e. În spatele ei, pe locul de parcare a lui Vlad (vina ta că mașina-i în *service*), o Yamaha YBR-125 într-o culoare roșie metalică, sclipește în lumina portocalie a asfințitului. O frumusețe de moto. Pe numărul de înmatriculare se poate citi clar ca lumina zilei *MUE*. Buni e foarte mândră de motorul ei și se asigură că toți fraierii din oraș știu că ea e stăpâna șoselelor. De-aia are atâtea reclamații și e mereu cu poliția la ușă. Aparent multe suricate consideră cursele de motociclete poluare fonică.

Nici nu apuc să-i deschid bine și s-o salut, că îmi și trece ceva în mână. Recunosc instant senzația rece și reconfortantă. Pot vedea plaja și lada albă. N-am nevoie de umbrelă. Mereu am o șapcă în plus la mine. Valurile mării se sparg într-un ritm calculat, relaxant. Ticăitul natural al ceasului. Nisipul arde, dar lada rămâne în permanență rece. Rece și plăcută.

– Nu mai sta ca o momâie și ascunde-o repede să nu ne

---

¹⁸ Cu sens de „răspund eu” (en.)

prindă mă-ta! Că altfel ai dat de dracu' cu mine!

Rânjind în continuare, afund doza în buzunarul hanoracului și îi las loc să se strecoare. Nu-i nevoie să-i dau permisiunea ca să intre. Nu-i un străin pentru mine. Poate pentru Paula da, *but not me*¹⁹. Încui ușa și urc scările. Ascund cât de repede pot berea între pernele canapelei. Păcat că n-am lada aia. Mi-ar fi salvat pielea și mi-ar fi păstrat berea rece. Țigările urmează același protocol. Nu pot să cred că încă le-am lăsat aici. Ce-i cu mine azi?! Cobor, încercând să par cât mai nonșalantă.

Bunica și-a lăsat geaca de piele în cuier, dar încă e încălțată cu bocancii militari. Urmele de noroi umed de pe hol îi dau de gol traseul. Probabil că Paula a certat-o pentru că nepoata ei a preluat obiceiul ăsta de la bunica ei. Paula a mai întreat-o și dacă e beată; *another habit*²⁰ copiat de nepoată.

– Hai, mă, Paula, mai dă-o naibii de treabă! Ce? Oamenii nu se mai pot distra? Ce-i aici? Școală de maici?

Vocea bunicii are inflexiuni. Interesant. Nu m-a izbit nici cel mai mic damf de alcool la intrare. Doar mirosul obișnuit de naftalină, Marlboro de 10 și Chanel N°5. Însă, după modul în care articulează cuvintele, cu siguranță a avut câteva beri înainte să vină. N-o condamn. Îmi umezesc buzele. Și eu aș bea o bere acum.

– Mamă, te-am mai rugat. Nu mai folosi limbajul acesta neadecvat în preajma copiilor. Nu e etic.

– Etic nu-i capu' tău, aia nu-i *etic*, i-o întoarce bunica, făcându-mă să râd.

Femeia mică și blondă se uită urât la mine, dar n-o bag

---

¹⁹ Cu sensul de „dar nu pentru mine” (en.)

²⁰ alt obicei (en.)

în seamă. Cum aş putea? Regina albină s-a reîntors la origini. Paula nu mai e șefa, ci Victoria. Iar asta se vede că o irită. Are din nou privirea aia de ai-belit-pula-dacă-mai-scoți-vreun-cuvânt. Ochii bunicii, pe de altă parte, exprimă un mesaj mult mai clar și mai înspăimântător decât cei ai fiicei sale: *you-fucked-up-already-and-there's-nothing-you-can-do-about-it*²¹.

– Ia, hai mai bine spune-mi. Te-ai recăsătorit?

Ai speranțe false, bunico, mult prea înalte. Măcar speranța moare ultima. Parcă auzind că a fost chemat, Vlad apare, în toată splendoarea sa, în cadrul ușii de la camera oaspeților. Se vede că suntem mai aproape de sărăcie, decât de bogăție. Bine, totuși, că ne permitem să avem fiecare camera lui. N-aș suporta să aud țăcănitul tastelor mașinii de scris a lui Vlad sâmbătă la ora șase dimineața. I-aș arunca-o în budă.

Nu-i îmbrăcat super *fancy*: pantaloni de trening și un tricou simplu alb. Ce poartă de obicei când „îl lovește inspirația”, lucru care se întâmplă între rar și niciodată.

Face un gest teatral înspre bunica.

– Bine ai venit, mamă-soacră, spune pe cel mai plictisit ton pe care l-am auzit în viața mea.

Bunica își trece o mână peste față, evitând la milimetru să nu-și scoată globii oculari cu unghiile date cu oja neagră.

– Tot cu părlicu' ăsta ești, măi, Paula, draga mea?!

– Mamă!

Știi deja ce urmează. Și Vlad știe. Și suricatul de peste drum știe.

– Niciun „mamă”! Ți-am creat toate condițiile, iar tu?

---

²¹ ai călcat pe bec și nu mai e nimic de făcut (en.)

Tu ai decis să-l iei de soț pe amărâtu' ăsta ambulat, care n-are niciun pic de stil! Uită-te și tu la el cum se îmbracă! O să ajungeți amândoi muritori de foame! Și o să trageți și copiii în șarada voastră de nebuni! Îmi și vine să mă spânzur de plop' din grădină!

Ce-i drept, bunica știe să aibă stil. Blugii ruptți și tricourile cu cranii îi stau genial. Nu sunt sarcastică. Doar la fel mă îmbrac și eu.

Vlad își trece o mână prin părul sur. Paula se uită rușinată în podea sub privirea aprigă a mamei sale. Alex e la baie. Mereu stă zece ceasuri acolo. Eu stau la baza scărilor, urmărind scena din hol cu mult interes și amuzament, în ciuda tensiunii. Buni își aprinde o țigară. Trage din ea rapid ca și când ar prinde-o gaborii într-o zonă anti-fumat. Are reflexul în sânge. O moștenesc.

– No? Mergem să mâncăm și noi ceva sau m-ați chemat aci pentru lecții de viață gratis la trei lei bucata?

Trece pe lângă așa-zisa prezență feminină, impunătoare a acestei familii și se așază la masă. Mă apropii, zâmbind pe sub mustăți.

Am mai menționat cât de mult o apreciez pe femeia asta?